

En släkthistoria

Jag föddes 17 juni 1941 på Åmåls BB.

Flyttade från Åmål till Vänersborg 1964-06-01 och fick arbete på dåvarande Televerkstäderna, sedermera TELI.

Avgick med avtalspension 2002-06-01.

Mina föräldrar var Gustav Jansson, född 16 maj 1918 i Hökeliden, Svanskog.

Han dog 7 november 1985 på Ekbackens vårdhem i Åmål och Elsa Hjördis född Halling

i Åmål 4 mars 1915. Avled på Ekbacken i Åmål 18 juni 1994.

Min pappa var bl. a anställd i kommunen med uppgifter att anlägga vägar, spränga med dynamit när så krävdes samt att hålla vägar körbara under stränga vintrar med plogen.

Men så slog sjukdomen MS till vilket i slutänden ledde till en placering på vårdhem. Resurserna var då inte bättre. Dock höll han sin intellektuella nivå på en hög sådan, och det var alltid intressant att dryfta olika saker med honom.

Min mamma var något av en drömmare! Men inte vilken som helst, hon hade en säregen förmåga att uttrycka känslor i ord. Ju mer jag läser hennes dikter, desto mer växer dom. Att hon därmed blottat lite av sitt innersta,, gör henne levande för mig. Av någon underlig anledning drabbades även hon av MS.

Syskonskaran bestod av fyra där jag var äldst. Mina syskon Ingbritt även kallad Kikki och mina bröder Leif och Bernt.

!8 december 1965 gifte jag mig med Gunilla född Jansson 30 juli 1944 i Götene. Döpt som Thyra Margareta Gunilla,

Gunilla flyttade redan som liten till Tibro där hon gick i skola t.o.m klass 6. Familjen flyttade senare till Lidköping där Gunilla avslutade sin skolgång. Därefter kom familjen till Vänersborg men bosatte sig senare i Trollhättan. Efter att Gunillas far avlidit flyttade familjen tillbaka till Vänersborg där hon började arbeta på centralköket vid Lasarettet i Vänersborg men bytte senare profession till städerska. När lasarettet lades ner började Gunilla på NÄL med samma arbetsuppgifter I skrivande stund väntar hon på sin pensionering.

Vi har begåvats med tre härliga barn. Mikael, Kent-Arne och Monica. Naturligtvis har det också blivit barnbarn. Mikael's söner Robin och Kevin och Kents Erika och Kenny.där samtliga är engagerade i Hockeyverksamheten, Robin etablerad i A-laget.

Farfar hette Per Jansson och var född i Mo 31 maj 1891 och avled 1 augusti 1962 i Åmål. Farmor var Emma Teresia född Nilsson 23 juli 1890 i Långserud.. Hon avled 18 maj 1952 i Tösse.

Farfar köpte egendomen Sand i Slommerud och bedrev bondeliv där. Varje sommar fick jag som liten parvel leva upp i den miljön. På gården bodde mina fastrar Rut och Margit samt min farbror John som tog över gården efter Per. Det var en lycklig tid

som jag idag inser att det satt sin prägel på mig.

En speciell händelse som må låta som en skröna, men ändå är sann är den när jag red på räven.

Farbror John satt på utedasset å sket högt beläget över gödselstacken. Plötsligt kommer en räv farande, kanske för att sno en höna och råkar hamna mellan mina ben så att jag rider på djurets rygg. John kommer ut från dasset med bôxera på trekvart.

Vi hade också en tax som rotade runt i ägorna. Det blev ett hejdundrande jagande efter räven, men listig som han ju var lyckades, åtminstone som jag minns smita undan. Men någon höna fick han i alla fall inte. Och John fick nog ordning på bôxera.

Resa till Svanskog.

Min farmor hade en syster, Klara i Kåled som var en fena på att snickra ihop fina dikter. Och egentligen börjar historien där. Jag uppmärksammade genom sökningar på Säftlekulturen att det fanns två damer i Svanskog som postumt gett ut en upplaga av Klaras dikter, Ester Hammarström och Inga-lill Karlsson, släktingar till mig.

Eftersom jag var intresserad av att få ett ex. i min ägo tog jag kontakt med damerna. Jo, men visst, det fanns ju ett enstaka exemplar kvar vilket jag också fick. Men sedan tog det slut.

Det ledde till att jag bestämde att ge ut en andraupplaga vilket också skedde. Detta uppmärksammades bl. a. i NWT. Och ledde till att en tremänning till mig, Stefan Nilsson, tog kontakt.

Inför detta bestämdes att göra ett besök hos mina släktingar i Svanskog där även Stefan slöt upp. Det blev en mycket givande sammankomst där vi besökte platser där vårt ursprung verkat och varit.

Stefan gjorde sig till tolk genom följande ord:

Långt borta och nära

Nya människor, aldrig sett dem förr, men lika fullt är vi släkt. På håll. Via farfars familj. Som jag vet inget om. Jag var sju år då, när han dog. Han var kanske inte ens född när hans farfar dog.

Husen är borta, både hans och hans farfars. Träden likaså. Vi står där idag och letar efter stenar i gräset. En skylt som visar att här stod "Sjön". Ja, huset alltså, farfarderns. "Johannes vid Sjön". Min farfars farfars hus. Undantaget han fick på ålderns höst. Kanske bara ett rum.

Men hans eget är borta. Ingen skylt. Där står vi idag. Plötsligt är man inte bara i avlägsna släktens rum. Man är också i 1800-talet. Här var det, och det var då, och det var de.

Så nära som nu har jag aldrig varit då. Och inte dem. Och speciellt inte där. Så avlägset och så nära.

Det är nog sant som man säger, att om man åker riktigt, riktigt långt bort och letar febrilt efter annat, så kommer man till slut hem och hittar sig själv. För det är ju inte farfar jag letar.

Utan det är ju mig själv jag söker. Jag letar där och då för att finna mig här och nu. Och jag har idag anat mig vid horisonten - hoppas det inte är en hägring...

Min gamle vän Conny Källvik, som ställde upp som chaffis bidrog med följande betraktelse:

Klara var född i Långserud 1903 men flyttade i unga år med föräldrarna (vid 11 års ålder) till Svanskog och Klockaregården, Kåled.

Klara har under sin levnad blivit känd vida omkring i sydvästra Värmland och Dalsland som bygdepoet och som sådan mycket uppskattad. Nu skulle vi färdas i Klaras fotspår. Dessutom skulle ytterligare en släkting, Stefan Nilsson möta upp i Svanskog.

Både Inga-Lill och Ester hade förstått att uppskatta Klaras skaldekonst och hade postumt givit ut Klaras dikter, som för längesedan var slutsålda. En orsak till vårt besök var, att Arne beslutat att ånyo ge ut Klaras dikter.

Då vi anlände till Inga-Lill förstod vi att det låg mycken värme och engagemang bakom vårt besök, vilket inte desto mindre underströks genom Esters ankomst. Då Stefan anlände kunde ytterligare entusiasm läggas till mötet med släktingar som Arne tidigare aldrig träffat.

Det diskuterades, Inga-Lill visade foton och gamla brev, Ester föreslog en rundtur i bygden och Stefan föreföll konfunderad av all ny information över alla släktingar.

Det blev en spännande resa bakåt i tiden.

Bl. a. besökte vi Klockaregården där Klara levde och verkade. Inga-Lill pekade ut platsen där Klaras aska på hennes önskan blivit spridd över nejden, en vacker och härlig bild.

Text: Conny Källvik, foto: Arne Jansson

Klockaregården

Långt borta från allfarsvägens brus, av höstens vindar smekt,
där ligger det ett gammalt hus, av sol och ålder blekt.

Det omges av en vacker trakt, ty vart din blick du ställt
stå ljusa björkar hedersvakt kring dunkelgröna fält.

Små stugor, röda eller grå mot grönskan bryta av.

Och här och var en insjö blå åt tavlan färgprakt gav.

Ja. sådan är omgivningen vari den stugan står.

Och Klockaregården kallas den sen många långa år.

En gammal visthusbod så skral, en uthuslänga grå.
Och nedanför en bäck så sval du finner där också.
Den bäcken nu så stilla går från sjö till sjö,
men om du hörde den en vår, då smält har skogens snö.

På gården lönnar stå i rad och susa tyst sin sång.
En gammal minnenas ballad om det som var en gång.
En risig häck sig utbrett har vid vägen där vi gå.
Och uppå blomrabatten – kvar – än några krassar stå.

Här månget barn sitt intåg gjort uti vår vackra värld.
Och mången gammal burits bort – ut – till sin sista färd.
Här varit fester, glans och ståt, här klingat månget skratt.
Men mången och i bitter gråt sett ned i sorgens hatt.

De rösterna nu tystnat har, men dess eko än jag hör.
Här talar själva tystnaden om det som aldrig dör.
Det är ju blott en gammal kåk, lik massor utav dem.
Men jag förstår dess tysta språk. Den gården var mitt hem.

Klara Nilsson

Inledningsdikt i *Dikter av Klara i Kåled* av Klara Nilsson.

Häftet utgavs postumt av 1995 av Inga Lill Karlsson och Ester Hammarström.
Klara fick själv aldrig uppleva sina dikter i bokform, hon gick ur tiden 1993,
drygt 90 år gammal.

Diktsamlingen är ett urval ur en ovanligt rik produktion på flera hundra dikter
som Klara Nilsson lämnade efter sig.

Bilder från Klockaregården.

Arne Jansson porträtterad av Conny vid klockaregården.

Inga-lill i Klaras fotspår.

Långserud.

När vi fortsatte vår resa mot Långserud inträffade en märklig incident. Jag hade glömt kvar min bärbara dator på bagageluckan. Damerna som åkte i egen bil gjorde allt för att uppmärksamma oss på detsamma och till slut fattade vi vinken. Datorn låg kvar oskadad.

När vi lämnade Svanskog för Långserud och sökte efter platsen där förfäderna på farmors sida hade sina rötter inträffade ytterligare en incident. Sabbat avgassystem. Genom våra nyfunna vänner löste det sig dock, om än temporärt.

Av den dåtida bebyggelsen återstod dock bara en skylt som Stefan förevigade med lånad kamera..

Närbild på skylten

En bild på stugan i mitten av skogspartiet där skylten nu finns. Taget från Oppstuga.
Bilden har jag fått från Bengt Sandström.

Häljehögen

Så bar det det av till Esters barndomshem, Häljehögen där vi genom damernas försorg blev väl undfånade med goda smörgåsar.

Naturligtvis tog jag några bilder.

Conny och min fru Gunilla.

Ester på språng

Det gamla huset

Besöket i Svanskog avslutades genom att jag hälsade på min faster Margit. På grund av oron hos min chaffis Conny med tanke på den tidigare incidenten med avgassystemet blev det kort. Men ändå!

Connys son Johan fixade senare så vitt jag vet problemet. Hur som helst var resan en upplevelse som jag högt uppskattar.

Slommerud

Tillbaka till Slommerud.

1927 inköptes egendomen Sand i Slommerud av min farfar Per A. Jansson. Gården övertogs senare av sonen John Erling Jansson men övergick i och med min farfars död 1963 till Lantbruksnämnden.

Här har jag många minnen eftersom min barndoms somrar är knutna till platsen.

Jag minns körsbärsträden och hasseln bakom lagårn, Regelbundet kom också busstransporten med olika varor att ge ut men också förmedla vidare gårdens produktion, mjölk och utsäde som kunde ge några klirr i kassan.

Minns att jag hade en hatkärlek till en bagge som envisades med att stänga mig i sidan så det gjorde lite ont, men för övrigt kom vi bra överens.

Ett dilemma var dock att katterna förökade sig å det vilda. Ungarna hade en förmåga att gömma sig i mellanväggarna på spannmålsförrådet. Det fanns inte en chans för vuxna nävar att ens tänka tanken att fånga de små live. Men en liten parvel! Fick en tioöring per kattunge. Hade jag då fattat vad som hände med de små live skulle jag nog betalt tillbaka peng. Men det fanns i alla fall en katt, ful som stryk med röd päls som överlistade oss alla och upphöjdes till legitimerad huskatt.

Min farfar hade som berikning till kreatursfoder sått ut ärtväxter på åkrarna vilket jag snart upptäckte. Så jag käkade ärter så det stod härliga till men fick en känga för att jag åt upp maten för korna.

Med tiden försvann den härliga bondekulturen och man skulle bli Stabo. Å ta realen! Så blev det med allt vad det innebar.

På skolgården möttes vi, Conny och jag, två vilsna själar som fann varandra.

Än i dag lever vår vänskap femtio år senare.

Min farfar Per och min farmor Emma

Min farfar Per Jansson, född 1891-05-31 i Mo (P) ,död 1962-08-01 i Åmål (P) och farmor Emma Nilsson född 1890-07-23 i Långserud (S), död 1952-05-18 i Tösse (P). Vigdes 1915-11-06.

De fick fem barn:

Annie Viola född 1915,

Gustav Helmer född 1918-05-16 i Hökeliden, Svanskog (S) som var min far.
Död 1985-11-07 i Åmål (P).

Ragnar Adolf född 1920,

Margit, Rut och John Erling.

Gammelfarfar

Min farfarsfar hette Jan Petter Pettersson. Hemmansägare i Vassbotten, Mo och ansågs nog vara en kraftkarl. Jag minns inte så mycket utav honom men blev i alla fall fotograferad i hans knä när man skulle föreviga fyra generationer.

Här sitter jag i knät på Jan Petter och till vänster min farfar Per. Stående min far Gustav.

Jan Petter Pettersson föddes 10 september 1860 i Svanskog.

Han var gift med Lovisa Bergman född 19 februari 1862 i Mo.

Jan-Petter och Lovisa

Jan Petter Pettersson, min farfarsfar född 1860-09-10 i Svanskog (S) och Lovisa Bergman född 1862-02-19 i Mo (P)

De fick sju barn.

Karl Johan, född 1888 i Mo (P).

Min farfar Per född 1891,

Anders Gustav, född 1893-04-23,

Gerda född 1895-01-10,

Hulda Kristina född 1898 i Mo (P), död 1965 i Svanskog (S),

Elfrid Lovisa född 1899 i Mo,

Otto född 1901 i Mo, död 1972 i Svanskog (S).

Jan Petters föräldrar var Petter Jansson född 1823 i Svanskog (S), död 1882 i Mo (P) och Carina Olsdotter född i Svanskog 1825.

Lovisas föräldrar var Erik Olofsson Bergman född 1830-11-07 i Mo (P) och Johanna Olsdotter född 1827-05-16 i Kila (S).

Nils och Hedvig

Min farmorsfar Nils Johannesson (Nilsson), född 1849-02-08 i Långserud (S), död 1916-11-18 i Kåled, Svanskog (S) och Hedvig Leufstedt.

De fick sex barn.

Johannes Vilhelm, född 1888 i Ärtviken, Långserud (S), död 1973-03-27. Han lystrade till namnet Vilhelm och var farfar till min tremänning Stefan Nilsson.

Emma Teresia, född 1890-07-23 i Ärtviken, Långserud (S), död 1952-05-18 i Tösse.

Klara Erika, född 1903-02-01 i Ärtviken, Långserud, död 1993-06-16. Känd som bygdepoeten Klara i Kåled.

Ingeborg.

Gustaf

Anna

Nils föräldrar var Johannes Nilsson, född 1825-01.27 i Norane, Sillerud och Britta Andersdotter.

Hedvigs föräldrar var Anders Leufstedt, född 1834-06-06 och Erika Amanda Johansdotter.

Det lilla nybyggarhemmet i skogen

Då jag för över 30 år sedan under mina ”hundår” som ambulerande småskollärlarinna tjänstgjorde i en skogstrakt, stod jag en morgon kl. 7 i vedskjulet och högg ved för att elda i skolsalen, då ett friskt godmorgon hördes.

En hurtig och reslig man stod där och frågade om lärarinnan måste hugga ved. Jag svarade att det skulle barnens målsmän göra, men ingen kom, och det måste vara eldat tills småttingarna kommo. Ja, sade den vänliga gubben, idag måste jag bort på arbete, men i morgon skall jag skicka min August hit och hugga ved.

August kom och högg på ett par timmar så mycket ved att jag blev ren förvånad. Jag besökte deras hem en sommar och fann, utom far och son, även mor och dotter. Och ett sådant trevligt hem. En liten snygg stuga och bra uthus samt åkrar med vacker skörd. De födde där 2 kor och några får, det var ej en stor egendom, men det som gav stället dess prägel av egendomlighet var att husfadern genom oerhört arbete odlat och byggt i vilda skogen.

Han hade fått lov av skogsägaren att använda ett bestämt område därtill och för denna rättighet måste göras dagsverken i ersättning. Ack, hur har ni kunnat föda er? frågade jag, mer rörd än jag ville låtsas om. Ja, sa den lilla gumman, första året var värst, för vi hade ej färdigt mer än stugan och källaren. Vi måste samla gräs i myrarna och ta löv för att få vinterfoder åt vår första ko. När jag så gick med mat till min man hörde jag hans sång i skogen och så fick jag söka vägledning därav, men jag grät allt ibland. När så vintern kom hade vi kon i källaren och så kokade jag enlag (en dekokt av enris och vatten). Och när våren kom var vår ko vid gott hull.

Sedan odlade och byggde dessa makar år efter år och det är troligt att åkrarna blivit större om de hade haft mer mark att tillgå. Och så en sak till. De hade ett förnöjsamt sinne samt en levande gudsfruktan. Så blev då ”min August” förvillad av en vacker tös, men inte kärare i henne än att han föredrog det stora landet i väster.

Han reste till Amerika, och de gamla fingo ta hand om hans lilla barn. Sedan levde inte min gamle vän många år. Dog han av sorg eller var han utsliten? Ingen läkare ställde diagnosen, och obemärkt som han levat blev döden. Sonen tog till sig mor och syster. Ingen bodde sedan i det lilla hemmet i skogen.

Där är ödemark igen. Den gamla odlaren vilar i bortglömd grav på Långseruds kyrkogård och jag minns med rörelse hur han, som varje stund arbetade så hårt, ändå hade hjärta för en ensam tös, som ej hade tyngre arbete än att hugga lite ved.

Berättelse av Hedvig Leufstedt.

Bilder från Helena

Helena Johansson i Norane, dotter till Sylvia Olsson har bidragit med följande bilder.

Nils Johannesson och makan Hedvig Leufstedt med sina barn.

Stående bakom föräldrarna sonen Johannes Vilhelm. Sittande i gräset dottern Anna.

Stående t.h. min farmor Emma och systemen Ingeborg.

Kortet troligen taget i Ärtviken.

En bild på min farmor Emma och systemern Anna.

Syföreningsmöte - De ungas förbund - hos Emma Andersson, Framme i Lönnskog omkring 1912-15. I bakgrunden syns sjön Björnklammen.

Bakre raden fr.v: Alma Jansson, Halla Stenbyn
Agda Karlsson, Byggningen Elofsbyn
Elisabet Nilsson, Norra Ekbråten Lönnskog
Jenny Johannesson, Söbacken Stenby
Augusta Andreasson, Rönningen Berga
Nanny Johannesson, Södra Ekbråten Lönnskog
Anna-Kristin Johansson, Framme Lönnskog
Ellen Lönne, Framme Lönnskog

Främre raden: Maja Svensson, Åsen Lönnskog
Emma Andersson, Framme Lönnskog
Johanna Johannesdotter, Gärdet Lönnskog
Betty Aronsson, Lönntorpet Lönnskog
Betty Svensson, Åsen Lönnskog
Emma Andersson, Hagen Elofsbyn.

Syföreningsmöte - De ungas förbund - hos Emma Andersson, Framme i Lönnskog omkring 1912-15. I bakgrunden syns sjön Björnklammen.

Bakre raden fr.v: Ellen Lönne, Framme Lönnskog
 Herman Johansson, Framme Lönnskog
 Alma Jansson, Halla Stenbyn
 Anna-Kristin Johansson, Framme Lönnskog
 Herbert Lönne, Framme Lönnskog
 Agda Karlsson, Byggningen Elofsbyn
 Karl-Oskar Aronsson, Gärdet Berga
 Elisabet Nilsson, Norra Ekbråten Lönnskog
 Johannes Nilsson, Ärtevik
 Nanny Johannesson, Södra Ekbråten Lönnskog
 Axel Lindgren, Fjäll

Främre raden: Helena Karlsson, Framme Lönnskog
 Betty Svensson, Åsen Lönnskog
 Augusta Andreasson, Rönningen Berga
 Emma Andersson, Framme Lönnskog

Emma Andersson från Norra Lillhagen i Stenbyn bodde 1907-1915 Framme i Lönnskog med barnen Carl och Anna-Kristin. Sonen Herman var i Amerika, men kom åter till Sverige 1912-15. På Norra Lillhagen byggdes en ny stuga som stod inflyttningsklar 1915, då flyttade Emma tillsammans med barnen dit igen.

Sylvias forskning

Genom Sylvia Olsson, medlem av Lönnskogsgruppen bildad 1977 och författare till Hemmanet Lönnskog och Hemmanet Stenbyn har jag fått intressanta uppgifter om min släkt.

Matthes

Matthes ,soldat var far till Erik Mattson 1692 – 1738,
Erik vigdes 1/1 1717 med Elin Persdotter 1695 – 1764, dotter till soldaten Per Nilsson.

Sonen Nils Eriksson (Ersson) f. 1738 och gift med Kerstin Eriksdotter (Ersdotter).
De var bosatta på Norra Lillhagen.

Nils och Kerstin var föräldrar till Nils Nilsson, min farmors farfars far.

Jag skall inte heller frångå mitt släktskap med Sylvia.

Nils Nilsson f. 1779 hade en syster Kerstin som var anmoder till Sylvia.

Av Nils sju barn så bosatte sig fem i Ärtviken, en blev brukare i Ristakan och en dotter gifte sig till Svanskog.

Gulech

På sidan 10 i första delen om Hemmanet Stenbyn kan man bl. a. läsa:

” Den förste boende som namnges i Stenbyn hette Gulech, han var troligen född i mitten av 1500-talet”

Där kan man också läsa att han hade två söner, Per och Anders.

Per var far till Erik (Erich) Persson gift med Elin som dog 1673. De fick bl. a. en son, Erik Eriksson (Erich Erichsson).

Hans son Anders Eriksson gifte sig med Carin Bägge dog samma år 1704. De begravdes samtidigt den 18/4 1704. Varför framgår inte.

En dotter till Anders och Carin var Carin Andersdotter 1690 – 1726 som gifte sig med Olof Persson 1680 -1763 i Råtakan.

Anders och Carin fick en dotter Kerstin Olsdotter, Råtakan f. 1717 som gifte sig med Erik Persson från Finntorp, Sillerud.

Dottern Kerstin Ersdotter (Eriksdotter) 1743 – 1808 gifte sig med Nils Ersson (Eriksson) f. 1738, föräldrar till Nils Nilsson f. 1 februari 1779.

På sidan 126 i boken ” Hemmanet Stenbyn ” under Norra Lillhagen kan man bl. a. läsa:

Nils utflyttade till Sillerud och gifte sig med Stina Danielsdotter f. 12/9 1783 och bosatte sig i Norane. Stina var dotter till Daniel Persson och Malin Jonsdotter i Elgåna, Sillerud.

Sonen Johannes f. 28/1 1825 gifte sig med Britta Andersdotter från Åstenskog, de bosatte sig i Ärtviken, Långserud.

Det har också visat sig att mina rötter även kan härledas till Pers broder Anders. Anders dotter Britta Andersdotter 1606 -1704 gifte sig med Oluf Gunnarsson 1619 – 1703 från Råtakan.

Anmärkningsvärt är att Britta nådde en så hög ålder som 98 år.

Dottern Kirstin Olufsdotter Råtakan gifte sig med Per Örjansson 1655 – 1722. Pers far var Örjan Månsson, född ca. 1600 och död 1665.

Pers och Kirstins son Olof Persson 1655 – 1763 i Råtakan gifte sig med Carin Andersdotter 1690 – 1726 med anor från Per Gulechsson.

Carin var mormorsmor till Nils Nilsson som i sin tur var min farmors farfars far.

Ett kuriosum i sammanhanget är en episod som Sylvia Olsson beskriver i boken ”Hemmanet Stenbyn ” på sidan 11 i kapitlet ”Historik över Stenbyn fram till 1780-talet. ” och där kontentan är:

I Gillbergs härads dombok kan man läsa att Erich Persson , son till Per Gulechsson i Stenbyn med andra var instämd till tinget den 31/10 1662 på grund av ett dödsfall som inträffat i Hans Befritz i Vänersborg masthygge i ”Fiells skoghe i Långseruds sochen den 1 Februari ...”

Efter att ha svurit vid Gud och hans helga evangelium att det inträffade inte skett med vilja dömdes de anklagade till böter á 20 mark till dråp av våda.

Hans Befritz som senare antog namnet Belfrage är stamfar på mitt moderne.